

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 9 april 1997 *

I mål T-47/95,

Terres rouges consultant SA, bolag bildat enligt fransk rätt, Paris (Frankrike),

Cobana import SARL, bolag bildat enligt fransk rätt, Rungis (Frankrike),

SIPEF NV, bolag bildat enligt belgisk rätt, Antwerpen (Belgien),

företrädta av advokaten Michel Aurillac, Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Charles Duro, 4, boulevard Royal, Luxemburg,

sökanden,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd av Théofanis Christoforou, Yves Renouf och Gérard Berscheid, rättstjänsten, samtliga i egenskap av ombud, delgivningsadress: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

med stöd av

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiska rådgivarna Arthur Brautigam och Jürgen Huber, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: generaldirektören Bruno Eynard, juridiska avdelningen, Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

Konungariket Spanien, företrätt av Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, avdelningen för gemenskapsrättsliga frågor, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Spaniens ambassad, 4—6, boulevard Emmanuel Servais, Luxemburg,

och

Republiken Frankrike, företrädd av Catherine de Salins, sous-directeur vid utrikesministeriets rättsavdelning, och Frédéric Pascal, attaché d'administration centrale, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 9, boulevard du Prince Henri, Luxemburg,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 3224/94 av den 21 december 1994 om övergångsbestämmelser för genomförande av ramavtalet om bananer som ingått inom ramen för de multilaterala handelsförhandlingarna i Uruguayrundan (EGT L 337, s. 72),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts samt domarna P. Lindh, J. Azizi, J.D. Cooke och M. Jaeger,

justitiesekreterare: byrådirektören A. Mair,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 4 december 1996,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser och bakgrund till tvisten

- 1 En gemensam organisation av marknaden för bananer fastställdes genom rådets förordning (EEG) nr 404/93 av den 13 februari 1993 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer (EGT L 47, s. 1, nedan kallad förordning nr 404/93), senast ändrad genom förordning (EG) nr 3290/94 av den 22 december 1994 om de anpassningar och övergångsåtgärder som krävs inom jordbrukssektorn för att genomföra avtalen som slöts inom ramen för de multilaterala handelsförhandlingarna i Uruguayrundan (EGT L 349, s. 105).
- 2 I artikel 15 i förstnämnda förordning skiljs bland annat mellan
— traditionell import från AVS-stater inom de i bilagan till förordningen angivna gränserna för kvantiteten bananer (nedan kallade traditionella AVS-bananer),

- icke traditionell import från AVS-stater som överstiger den kvantitet som är fastställd för traditionella AVS-banuner (nedan kallade icke traditionella AVS-banuner),
 - import från andra tredje länder än AVS-staterna som motsvarar kvantiteterna från andra tredje länder (nedan kallade banuner från tredje land).
- 3 I artikel 18 i förordning nr 404/93 föreskrivs att det varje år skall öppnas en tullkvot på 2 miljoner ton (nettovikt) för import av banuner från tredje land och av icke traditionella AVS-banuner. Tull skall tas ut på banuner från tredje land som importeras inom ramen för tullkvoten, men inte på import av icke traditionella AVS-banuner. Genom denna bestämmelse fastställs för övrigt tullar för två kategorier av banuner utanför tullkvoten. Traditionella AVS-banuner, som inte är att hänföra till denna tullkvot, är helt undantagna från tullar.
- 4 Som en följd av att rådet antog förordning nr 404/93 begärde vissa latinamerikanska bananproducenter, nämligen Colombia, Costa Rica, Guatemala, Nicaragua och Venezuela, i enlighet med bestämmelserna i artikel XXIII.1 och XXIII.2 i GATT-avtalet (Allmänna tull- och handelsavtalet, nedan kallat GATT), att en särskild grupp skulle bildas. Bildandet av en sådan grupp utgjorde ett led i tvistlösningsförfarandet enligt GATT. Gruppen fick mandat att utreda den fråga som hänskjutits till de avtalsslutande parterna och att yttra sig i syfte att hjälpa de avtalsslutande parterna att formulera rekommendationer eller att fatta beslut i den ställda frågan.
- 5 Denna särskilda grupp kom fram till att vissa delar av den ordning som fastställts genom förordning nr 404/93 var oförenliga med GATT, bland annat de särskilda tullar som tas ut på import av banuner, de förmånstullar som gemenskapen beviljar banuner med ursprung i AVS-länderna samt den tilldelning av importlicenser som gör det möjligt att importera inom ramen för tullkvoten. Gruppen rekommenderade de avtalsslutande parterna att begära att gemenskapen skulle anpassa dessa delar till de förpliktelser som denna har enligt GATT. Den särskilda gruppens rapport antogs inte av de avtalsslutande parterna.

- 6 Gemenskapen tillkännagav under oktober månad 1993, i syfte att nå fram till en tillfredsställande lösning som gjorde det möjligt att slutligt bilägga tvisten mellan denna och de latinamerikanska länderna, att den avsåg att med stöd av artikel XXVIII i GATT "frisläppa" tullen på bananer som avses i listan över medgivanden som bifogas GATT samt inleda förhandlingar med de parter som har ett väsentligt intresse i denna artikels mening.
- 7 Inom ramen för detta frisläppande inledde kommissionen förhandlingar som under mars månad 1994 ledde till ett ramavtal om bananer (nedan kallat ramavtalet) med de berörda latinamerikanska länderna, med undantag för Guatemala.
- 8 I detta ramavtal föreskrivs bland annat att den tull som skall betalas för bananer från tredje land inom ramen för tullkvoten skall minskas från 100 ecu till 75 ecu per ton.
- 9 I ramavtalet delas denna även upp i särskilda kvoter som tilldelas enligt följande:

Land	Del av tullkvoten
Costa Rica	23,4 %
Colombia	21,0 %
Nicaragua	3,0 %
Venezuela	2,0 %
Dominikanska republiken och andra AVS-länder vad beträffar icke traditionella kvantiteter	90 000 ton
Andra länder	46,32 % (1994) 46,51 % (1995)

- 10 Enligt detta ramavtal åtog sig de avtalsslutande parterna att inte begära att den särskilda gruppens rapport avseende denna fråga skulle antas.
- 11 I kommissionens förordning (EG) nr 3224/94 av den 21 december 1994 om fastställande av övergångsbestämmelser för genomförande av ramavtalet om bananer som ingåtts inom ramen för de multilaterala handelsförhandlingarna i Uruguayrundan (EGT L 337, s. 72, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå; nedan kallad förordning nr 3224/94 eller den ifrågasatta förordningen) fastställs övergångsbestämmelser för tillämpningen av importordningen för bananer till gemenskapen till dess att slutliga åtgärder vidtas.
- 12 Enligt denna förordning har dessutom den tilldelade volymen 90 000 ton icke traditionella AVS-bananer fördelats enligt följande:

Land	Kvantiteter i ton
Dominikanska republiken	55 000
Belize	15 000
Elfenbenskusten	7 500
Kamerun	7 500
Andra	5 000

- 13 Förordning nr 3224/94 antogs med stöd av bland annat artikel 20 i förordning nr 404/93, enligt vilken kommissionen har befogenhet att besluta om närmare tillämpningsföreskrifter för avdelning IV (handel med tredje land).
- 14 Sökandena är tre bolag som importerar och saluför 70 % av Elfenbenskustens bananproduktion.

Förfarandet

- 15 Sökandena har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 20 februari 1995, väckt talan om ogiltigförklaring av förordning nr 3224/94.
- 16 Rådet ingav den 22 mars 1995 en ansökan om intervention till stöd för kommissionens yrkanden.
- 17 Genom inlägga som ingavs till förstainstansrättens kansli den 28 april 1995 gjorde svaranden en invändning om rättegångshinder.
- 18 Sökandena ingav sitt yttrande över denna invändning den 9 juni 1995.
- 19 Den 20 juli 1995 ingav Konungariket Spanien en ansökan om intervention till stöd för kommissionens yrkanden.
- 20 Den 27 juli 1995 ingav Republiken Frankrike en ansökan om intervention till stöd för kommissionens yrkanden.
- 21 Förstainstansrätten (fjärde avdelningen) beslöt den 26 oktober 1995 att låta prövningen av invändningen om rättegångshinder anstå till den slutliga domen. Genom beslut som meddelades samma dag av ordföranden på fjärde avdelningen tilläts rådet, Konungariket Spanien och Republiken Frankrike att intervensera till stöd för svarandens yrkanden.

- 22 Till följd av en begäran av Konungariket Spanien beslutade förstainstansrätten den 5 december 1995 att i enlighet med artikel 51.2 i rättegångsreglerna hänskjuta målet till fjärde avdelningen i utökad sammansättning, bestående av fem domare.
- 23 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning, men anmodade svaranden att svara skriftligen på vissa frågor och att inge en kopia av protokollet från förvaltningskommitténs möte den 20 december 1994. Svaranden ingav sitt svar samt den begärda handlingen den 26 november 1996.
- 24 Parterna, med undantag av rådet, utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid offentligt sammanträde den 4 december 1996.

Parternas yrkanden

- 25 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara förordning nr 3224/94,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

- 26 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall
- avvisa talan eller, i andra hand, ogilla den,
 - förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.
- 27 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall avvisa talan eller, i andra hand, ogilla den.
- 28 Spanien har yrkat att förstainstansrätten skall förklara att talan inte kan prövas eller, i andra hand, ogilla den.
- 29 Republiken Frankrike har yrkat att förstainstansrätten skall avvisa talan.

Parternas grunder och argument

- 30 Till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring har sökandena angett fyra grunder avseende åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av förordning nr 404/93, att ramavtalet inte är tillämpligt och åsidosättande av fjärde konventionen mellan AVS-staterna och EEG, undertecknad i Lomé den 15 december 1989.
- 31 Kommissionen har i första hand gjort gällande att talan inte kan upptas till prövning i sak och i andra hand att de fyra grunderna för ogiltigförklaring inte har saklig grund.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

- 32 Kommissionen, med stöd av Konungariket Spanien, Republiken Frankrike och rådet, har invänt att talan om ogiltigförklaring inte kan tas upp till sakprövning med motiveringen att sökandena inte är direkt och personligen berörda av förordning nr 3224/94 i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget.
- 33 Sökandena har för det första gjort gällande att de importerar 70 % av Elfenbenskustens produktion och att en av dem, nämligen Terres rouges consultant, enbart importerar bananer från Elfenbenskusten.
- 34 De har erinrat om att Elfenbenskusten enligt artikel 15 i förordning nr 404/93 och enligt bilagan till denna kan exportera 155 000 ton bananer per år till gemenskapen såsom traditionella AVS-bananer. Denna mängd påstås underskrida den nuvarande produktionskapaciteten och Elfenbenskusten skulle kunna avsätta ytterligare uppskattningsvis 50 000 ton bananer på gemenskapsmarknaden.
- 35 Sökandena har påpekat att Elfenbenskusten enligt lydelsen i förordning nr 404/93 hade rätt att få tillgång till tullkvoten på 2 miljoner ton och att denna rätt hade bekräftats i en skrivelse av den 12 juli 1993 från kommissionens vice ordförande till Elfenbenskustens jordbruksminister i följande ordalag:

”Jag är för övrigt övertygad om att de undantag från tullplikt som, inom ramen för den årliga tullkvoten på 2 miljoner ton, omfattar sådan import av AVS-bananer som överstiger de traditionella kvantiteterna kommer att göra det möjligt för Elfenbenskusten att få avsättning för hela sin produktion på gemenskapsmarknaden”.

- 36 Som en följd av att förordning nr 3224/94 antogs, minskades emellertid tillgången till tullkvoten för icke traditionella AVS-bananer som kommer från Elfenbenskusten till 7 500 ton per år med retroaktiv verkan från och med den 1 oktober 1994. De tullar som faststälts genom förordning nr 404/93 ändrades således väsentligt genom förordning nr 3224/94.
- 37 Sökandena anger att under dessa förhållanden är de direkt berörda av den betydligt minskade tillgången till tullkvoten för icke traditionella AVS-bananer som kommer från Elfenbenskusten.
- 38 Sökandena anser sig även vara personligen berörda, eftersom de har 70 % av importen från Elfenbenskusten. Medan de år 1994 hade kunnat importera ungefär 35 000 ton icke traditionella AVS-bananer till gemenskapsmarknaden, det vill säga 70 % av de ytterligare 50 000 tonnen, kunde de därefter endast importera 5 250 ton per år, det vill säga 70 % av de 7 500 ton som tilldelats Elfenbenskusten.

Förstainstansrättens bedömning

- 39 Enligt domstolens och förstainstansrättens fasta rättspraxis har enskilda enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget rätt att föra talan mot varje beslut som, fastän det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem. Syftet med denna bestämmelse är framför allt att förhindra att gemenskapsinstitutionerna, genom att välja förordningens form, skall kunna beröva en enskild hans möjlighet att föra talan mot ett beslut som berör honom direkt och personligen och att på så sätt klargöra att valet av form inte kan ändra en rättsakts beskaffenhet (se domstolens dom av den 17 juni 1980 i förenade målen 789/79 och 790/79, Calpak och Società Emiliana Lavorazione Frutta mot kommissionen, Rec. 1980, s. 1949, punkt 7, och förstainstansrättens dom av den 7 november 1996 i mål T-298/94, Roquette Frères mot rådet, REG 1996, s. II-1531, punkt 35).

- 40 Kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte. Den ifrågasatta rättsaktens beskaffenhet skall således bedömas och, i synnerhet, den rättsverkan som den syftar till att ge upphov till eller faktiskt ger upphov till (se domstolens dom av den 24 februari 1987 i mål 26/86, Deutz und Geldermann mot rådet, Rec. 1987, s. 941, punkt 7, och den ovannämnda domen Roquette Frères mot rådet, punkt 36).
- 41 I det förevarande fallet finns det ingenting hos den ifrågasatta förordningen som gör det möjligt att kvalificera den som ett beslut som har utfärdats i form av en förordning. Den är avfattad i allmänna och abstrakta termer och tillämplig i samtliga medlemsstater utan att hänsyn tas till de individuella importörernas situation. Dess syfte är att ändra den ordning för import av bananer som fastställts genom förordning nr 404/93 för att anpassa den till de förändringar som infördes genom det ramavtal som ingåtts med de berörda latinamerikanska länderna.
- 42 Av detta följer att den ifrågasatta förordningen är tillämplig på objektiva bestämda situationer och medför rättsverkan gentemot en personkategori som definieras på ett allmänt och abstrakt sätt.
- 43 Vad beträffar frågan om sökandena är personligen berörda av den ifrågasatta förordningen, skall det erinras om att det enligt en fast rättspraxis inte är uteslutet att, under vissa omständigheter, till och med en normativ rättsakt som är tillämplig på berörda ekonomiska aktörer i allmänhet kan beröra vissa av dessa personligen (domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, Rec. 1991, s. I-2501, punkt 13, och av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, Rec. 1994, s. I-1853, punkt 19; förstainstansrättens beslut av den 11 januari 1995 i mål T-116/94, Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori mot rådet, REG 1995, s. II-1, punkt 26). I ett sådant fall skulle en rättsakt från gemenskapen på samma gång ha en normativ beskaffenhet och — i förhållande till vissa berörda ekonomiska aktörer — vara av beslutskaraktär (förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50).

- 44 Möjligheten att med större eller mindre säkerhet bestämma antalet rättssubjekt som en åtgärd är tillämplig på, eller till och med vilka dessa är, innebär emellertid på intet sätt att dessa subjekt skall anses vara personligen berörda av denna åtgärd (se domstolens dom av den 16 mars 1978 i mål 123/77, UNICME mot rådet, Rec. 1978, s. 845, punkt 16).
- 45 I detta avseende skall det erinras om de bestämmelser som är tillämpliga i den förevarande tvisten. I artikel 19 i förordning nr 404/93 föreskrivs att 66,5 % av tullkvoten är öppen för de aktörer som har avyttrat bananer från tredje land och/eller icke traditionella AVS-bananer (kategori A), 30 % för de aktörer som har avyttrat gemenskapsbananer och/eller traditionella AVS-bananer (kategori B), och 3,5 % för de aktörer etablerade i gemenskapen som sedan 1992 har börjat avyttra andra bananer än gemenskapsbananer och/eller traditionella AVS-bananer (kategori C). De ytterligare kriterier som aktörerna skall motsvara bestäms enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 27 i förordningen. De aktörer som uppfyller dessa villkor och som beviljas importlicenser av de behöriga myndigheterna i medlemsstaten i fråga är fria att importera bananer från tredje land eller icke traditionella AVS-bananer inom ramen för tullkvoten, oavsett vilken kategori importörer de tillhör.
- 46 Det skall även erinras om att domstolen har fastslagit att artiklarna 18 och 19 i förordning nr 404/93 har till syfte att fastställa en ordning för handel med bananer med tredje land och en mekanism för fördelningen av tullkvoten mellan kategorier av ekonomiska aktörer som definieras enligt objektiva kriterier. Dessa bestämmelser är således tillämpliga på objektivet bestämda situationer och medför rättsverkningar gentemot personkategorier som definieras på ett allmänt och abstrakt sätt. Av detta följer att den ifrågasatta rättsakten enbart berör sökandena i deras objektiva egenskap av ekonomiska aktörer inom sektorn för saluföring av bananer som kommer från tredje land, på samma sätt som den berör alla andra ekonomiska aktörer som befinner sig i en likadan situation (beslut av den 21 juni 1993 i mål C-276/93, Chiquita Banana m. fl. mot rådet, Rec. 1993, s. I-3345, punkt 10—12).

- 47 Visserligen har förordning nr 3224/94 begränsat de kvantiteter icke traditionella AVS-banuner som Elfenbenskusten kunde exportera inom ramen för tullkvoten. Enligt ordalydelsen i förordning nr 404/93 (se punkt 45 ovan) har samtliga importörer i kategori A, B och C rätt att importera banuner som kommer från Elfenbenskusten. Förordning nr 3224/94 berör således samtliga importörer som önskar importera banuner från Elfenbenskusten och den omständigheten att sökandena för närvarande importerar en stor del av bananerna från Elfenbenskusten utgör inte en särskild faktisk omständighet som särskiljer dem i förhållande till andra importörer.
- 48 Inte heller sökandenas argument att förordning nr 3224/94 skulle ha inneburit en avsevärd förändring av de tullar som fastställts genom förordning nr 404/93 kan godtas.
- 49 Argumentet grundas på premissen att Elfenbenskusten innan förordning nr 3224/94 antogs hade kunnat avsätta uppskattningsvis 50 000 ton icke traditionella AVS-banuner på gemenskapsmarknaden, förutom den kvantitet om 155 000 ton traditionella AVS-banuner som landet hade tilldelats genom förordning nr 404/93 (se punkt 34—38 ovan).
- 50 I detta avseende måste det för det första understrykas att förordning nr 3224/94 inte på något sätt hindrar sökandena att importera traditionella AVS-banuner som kommer från Elfenbenskusten till gemenskapsmarknaden. Sökandena kan nämligen fortfarande importera 70 %, eller till och med mer av de 155 000 ton traditionella AVS-banuner som har tilldelats detta land.
- 51 För det andra har, såsom kommissionen har understrukit under förhandlingen utan att bli motsagd av sökandena, den totala mängden traditionella och icke traditionella AVS-banuner som exporterats från Elfenbenskusten under åren 1993 och

1994 efter att den nya ordningen infördes genom förordning nr 404/93 inte överstigit 160 000 ton per år. Denna export har således inte överskridit den kvantitet om 162 500 ton som utgörs av grundkvantiteten om 155 000 ton traditionella AVS-banor och den andel om 7 500 ton icke traditionella AVS-banor som reserverats för Elfenbenskusten i förordning nr 3224/94. I själva verket utgör siffran 50 000 ton som sökandena nämner enbart en uppskattning av Elfenbenskustens plantagers potentiella produktion och inte den verkliga exporten. I motsats till vad sökandena hävdar har därför deras ställning i själva verket inte påverkats av att förordning nr 3224/94 antogs.

- 52 För övrigt ansåg kommissionens vice ordförande i sin skrivelse av den 12 juli 1993, vilken återopats av sökandena (se punkt 35 ovan), inte att siffran 200 000 ton utgjorde Elfenbenskustens verkliga produktion.

Tvärtom angav denne att "jag har blivit fullt underrättad om de investeringar som har gjorts i Ert land, vilka torde öka bananproduktionen till mer än 200 000 ton per år, och jag kan försäkra Er att dessa upplysningar även har kommit till rådets kännedom. Det är för övrigt dessa upplysningar som har gjort det möjligt för rådet att fastställa en kvantitet traditionella banor för Elfenbenskusten som långt överskrider den kvantitet som skulle bli resultatet av en tolkning av bestämmelserna i Lomékonventionen".

- 53 Han förklarade dessutom hur tullkvoten för Elfenbenskusten hade beräknats:

"Vidare är det uppenbart att rådet även har varit tvunget att ta hänsyn till att det är nödvändigt att upprätthålla en jämvikt mellan olika källor för anskaffning till gemenskapsmarknaden, och att det utan en sådan hade funnits en risk för att ären-

det i sin helhet inte hade kunnat avslutas. Under dessa förhållanden anser jag att den kvantitet traditionella bananer som har fastställts för Ert land utgör en skälig kompromiss, desto mera som denna kvantitet till och med överstiger den högsta resultatnivå som i det förflutna har uppnåtts på gemenskapsmarknaden som helhet”.

- 54 För det tredje är sökandenas påstående att Elfenbenskusten skulle kunna avsätta ytterligare 50 000 ton icke traditionella AVS-bananer på gemenskapsmarknaden med stöd av lydelsen i förordning nr 404/93 oriktigt. I artikel 18 i denna förordning föreskrivs nämligen att en årlig tullkvot på 2 miljoner ton öppnas för import av bananer från tredje land och av icke traditionella AVS-bananer i allmänhet och ingen särskild del av denna tullkvot reserveras för Elfenbenskusten.
- 55 Det följer av det ovan anförda att förordning nr 3224/94 varken särskilt avser eller särskilt påverkar sökandenas situation utan enbart berör dessa i deras objektiva egenskap av importörer av bananer från tredje land. Sökandenas rättsliga ställning påverkas inte på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till andra ekonomiska aktörer som befinner sig i samma situation.
- 56 Av detta följer att förordning nr 3224/94 inte berör sökandena personligen.
- 57 Även om det inte är helt nödvändigt att gå in på frågan om sökandena är direkt berörda av denna förordning skall det tilläggas att den enbart indirekt påverkar sökandenas rättsliga ställning. Enligt artikel 17 i förordning nr 404/93 är varje importör skyldig att förvärva en importlicens för att importera bananer från tredje land. Enligt ordalydelsen i artiklarna 17 och 19 i den sistnämnda förordningen tillkommer det medlemsstaterna att fastställa det antal importlicenser som skall utfärdas till varje importör och att utfärda dessa licenser.

- 58 Under dessa förhållanden är sökandena direkt berörda enbart av sådana beslut av medlemsstaterna som innebär att ansökan om de nämnda licenserna beviljas eller avslås. Den omständigheten att en viss kvantitet bananer har tilldelats Elfenbenskusten genom förordning nr 3224/94 kan inte direkt påverka sökandenas rättsliga ställning, eftersom de fortfarande är fria att, inom ramen för tullkvoten, importera bananer som kommer från vilket tredje land eller AVS-land som helst, under förutsättning att de har förvärvat de nödvändiga importlicenserna.
- 59 För övrigt skall det framhållas att sökandena inte har visat att det i förekommande fall skulle vara omöjligt för dem att ifrågasätta giltigheten av förordning nr 3224/94 vid nationell domstol, till exempel inom ramen för en talan avseende de nationella behöriga myndigheternas vägran att utfärda importlicenser för dem avseende icke traditionella AVS-bananer som kommer från Elfenbenskusten, och att yrka att den nationella domstolen skall begära att EG-domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget skall meddela ett förhandsavgörande avseende denna fråga.
- 60 Av vad som ovan anförts följer att talan skall avvisas.

Rättegångskostnader

- 61 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas. Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall emellertid medlemsstaterna och rådet, som är intervenienter, bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan avvisas.
- 2) Sökandena förpliktas att solidariskt ersätta svarandens rättegångskostnader.
- 3) Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.

Lenaerts

Lindh

Azizi

Cooke

Jaeger

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 9 april 1997.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitiesekreterare

Ordförande